

v druhé polovici července, nelze k této okolnosti přihlížeti, poněvadž výpověď dána byla 1. července a výjev stal se teprve později, po podání výpovědi. Ostatně v té příčině tvrzené okolnosti nebyly nijak osvědčeny.

Konečně uvedly majitelky domu, že bytu po pí. Kutzerově potřebují pro vdanou dceru paní Brandnerové, jedné ze spolumajitelek. Jak ale bylo zjištěno, je dcera tato svobodná a poněvadž zákon připouští výpověď z důvodu potřeby pro dítky jenom tehdy, jsou-li tyto ženaté nebo vdané, není zde k výpovědi ani tohoto důvodu.

Poněvadž tedy ani jediný z uplatňovaných pro výpověď důvodů nebyl prokázán, nebyla výpověď připuštěna.

O žalobě rozhodoval rada vrch. zem. soudu Ferd. Chochola, žalující majitelky domu zastupoval dr. Josef Josífko, vypovídanou pí. Kutzerovou dr. Rudolf Glück.

—ff—

Člověk, který umí všecko.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Jan Celner je dobrodruh. Je ještě mlád, má „za ušima“ a hubu má tak nevymáchanou, že by mohl být od hodiny táborovým řečníkem. Do politiky se však Jan Celner mnoho neplete. Za to raději hraje si na člověka vzdělaného, ač má jen několik tříd vesnické obecné školy. Aby však mohl svoje vzdělání nějak dokumentovat, sehnal si někde blanket maturitního vysvědčení reálného gymnasia a po-

rovost a zhýralost vtiskly své známky na jeho čelo. S odpornou drzostí a nadutostí vstoupil do jízby a odhodil představeného velmi příkře: „Dal jste mne volati, co zase již chcete?“

Pokojně a vážně přijal jej představený; tvářil se, jako by si nevšiml surového chování pacholkova.

„Jen strpeně,“ pravil klidně, „nesmíme se přenáhliť. Hned potom budeme mluvit i o posledním výstupu nočním, při kterém jsi byl hlavní osobou. Především ti však musím připomenouti, že by člověku, který se již tolika přestupků dopustil, lépe slušelo, aby byl na úřadě poněkud skromnějším. Ale tomu tě ještě naučím, ač, jak se zdá, nelze předpokládati, že bys měl v úmyslu kdy se polepšiti.“

„Tedy jen proto jste mne zavolal, abyste mně zde dělal kázání?“ odvětil surovec ten úšklebně. „To jste si mohl uspořiti. Nevíte-li nic lepšího, půjdu zase.“

„Vím něco lepšího, Filipe, počkej ještě,“ pravil představený důtklivě, pohlížeje ostře drzému chlapu v tvář. Tomu nebylo právě příliš volno, ač hleděl to utajiti tím, že se ušklíbal potutelně. „Nesměj se,“ pokračoval představený. „Smích tvůj by se mohl změnit v slzy. Což repraví ti ničeho tvé svědomí?“

„Mé svědomí?“ ušklíbl se pacholek. „Co je vám do mého svědomí? Co mně má říkati moje svědomí? Práví vám snad něco vaše?“

„Ano!“ zahřměl nyní představený. „Moje svědomí mi něco praví! Práví mi, abych konal svou povinnost! Svědomí tvé bude mluvit na popravisti. Bídniiku, kdo zavraždil studenta,

ctil reálné gymnasium v Orlové svým absolvováním tohoto ústavu. Pak jako maturant staršího data ucházel se o místo ředitele továrny na sodu v Petrovicích a toto místo skutečně také obdržel a nastoupil. Takto hezky ukryt v teplém místečku začal za nedlouho „působiti“ v kraji.

Jako vášnivý cyklista a milovník tohoto sportu vypůjčil si 10. září m. r. kolo v půjčovně velocipedů v Bohumině, při čemž se vykázal domovským listem, znějícím na jméno Antonín Grobelný. Tím však spáchal několik zločinů najednou. Předně, že dostav náhodou do rukou domovský list Antonie Grobelné, opravil jej na mužský rod a tímto listem se vykázal. Další zločin spáchal tím, že vypůjčiv si proti záloze kolo, nevrátil je, a za třetí bicykl brzy po vypůjčení prodal neznámému muži za 400 Kč.

Dne 29. září se Celner objevil i na taneční zábavě v Něm. Lutyni a tančil vesele a bujně. Když se tak pěkně roztácel uprostřed sálu, zpozoroval na zemi něco bílého. Okamžitě pustil svoji tanečnici „k vodě“ a předstíraje, že si zavazuje tkaničku u botky, zvedl bílý lístek a nepozorovaně si jej přečetl.

Celner je člověk, který dovede využítovat každé příležitosti, aby podvedl své spolubližní. Lístek byl totiž docela obyčejný účet, který však Celner přece nezahodil. Na lístku totiž bylo napsáno, že dělník J. M. dluhuje krejčímu S. za zboží 480 Kč, kterýžto obnos však má býti umořován částkami, strhovanými z výdělků. Tuto skvostnou příležitost si ovšem nedal Celner ujít a vylákal na krej-

zašil mrtvolu do rohožky a vhodil ji do řeky? Mluv?“

Vzdor tohoto padoucha jakoby rázem byl zlomen; chvěl se po celém těle.

„Nezapírej!“ pokračoval představený. „Nic ti to nepomůže. Pověš-li pravdu, můžeš se snad zachovati při životě; neb z čeho tě viní krejčmář a jeho žena, připraví tě o hrdlo.“

Pacholek, stojící až dosud pokorně se sklopcenou hlavou, se pojednou vzchopil. Nečekal, že by ho krejčmář nebo krejčmářka zradili. Nad domnělou zradou rozrušen, rozvázal jazyk.

„Tak tedy o to jde?“ počal temně. „Nechť tedy spravedlnost i na jejich hrdla sáhne.“

A nyní přiznal se ke všemu, nejen, že zavraždil studenta, ale i podomního obchodníka, avšak že jen krejčmář a jeho žena to učinili, on že neměl na tom úcasti.

Ve vsí tichosti dal nyní představený zařknouti krejčmáře i jeho ženu a odevzdal je i s pacholkem příslušnému soudu, přiloživ ke zprávě zmíněný titulní lístek z veselohry Maxovy, jakož i protokol, podepsaný Edvardem i farářem jako přítomnými svědky.

* * *

Všichni tři zločinci byli odsouzeni k smrti.

Pacholek zemřel, lituje svého zločinu. Krejčmář a jeho žena však, chrlice nestoudné nadávky na zrádného pacholka a strašně klnouce lidem i bohu, kladli hrdla svá pod katův meč.

čím S. na účet „svého výdělků“ zimník za dalších 480 Kč. Avšak příležitost dělá zloděje. O nový trik chytřejší, vystavil si Celner podobný lístek se jménem F. Šlachta a pomocí něho vylákal na krejčím A. S. oblek v ceně 400 Kč.

Jednoho dne seděl Celner ve svém bytě úplně sám, opuštěn jako kůl v plotě, když pojednou ostré zaklepaní na dveře vyrušilo jej z „plodného přemýšlení“. Nežlí mohl překvapený Celner uleknutě zvolati „Volno,“ již do pokoje vkročil — sběratel přispěvků na jakýsi dobročinný fond, žádaje zdvořile o nějaký ten groš. Celner mu sice nedal ani haléře, avšak po odchodu sběratele byl zase o jeden plán bohatší. Přemýšlel, zkoumal, jaký dobročinný účel by si mohl zaříditi, aby byl z toho nějaký lepší příjem. Příležitost se mu naskytla brzy. Nedaleko Fryštátu shořela invalidovi Josefu Kijonkovi chalupa a Celner, který se o tomto neštěstí dozvěděl, vystavil si povolení s razítky a podpisy okresní polit. správy ve Fryštátě, která domněle povoluje Janu Celnerovi vybírání příspěvků pro postavení chalupy požárem postiženému Kijonkovi. Tato listina vynesla Celnerovi nejen asi 1500 Kč, ale i vězení. Při tomto podvodném jednání byl totiž Celner dopaden a zatčen. Průběhem přípravného vyšetřování vyšlo najevo, že Celner měl v době posledních manévřů i jakousi podvodnou avanturu, která mu na několik neděl vynesla titul podporučíka.

Tak se konečně ocitl pan ředitel před senátem.

Hájil se velmi vzletným způsobem, mluvě o „nedostizných ideálech“ a o zlepšení životní existence.

Senát jeho obhajobu nemohl samozřejmě bráti za směrodatnou a soudil jen dle fakt, která žádala o spravedlivé potrestání, pročež Jan Celner odsouzen na šest měsíců těžkého žaláře, bezpodmínečně.

Co se stalo před Beránkovou tržnicí a co uvnitř.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Kdo by z Pražanů neznal Beránkovou tržnici na maso? Je to jistě největší podobný závod v republice. Však také je tam zejména dopoledne rušno jako v úle; a což teprve před svátky! Loni před vánoci uspořádala firma za rozsáhlými výkladními skříněmi nádherný výklad, který upoutal každého kolemjdoucího. Není divu, že výklad byl obléhán.

Na roztomilé laňky a krásná podsvínčátka přišly se také podívat Barbora Roubíčková se svojí švakrovou Emilií Roubíčkovou, dělnice, které zašly si odněkud od Krče, kde bydlí, do Prahy nakoupit kousek lepšího jídla a nějaký dáreček pro řadu svých dětí. Dvě stě korun v samých dvacetikorunách měla Emilie složený v kapse vrchního kabátu. Pojednou cítí, že jí něčí ruka jede po zádech směrem ke kapse, hbitě sáhne si do kapsy a setká se tam s jinou rukou. Ohledne se a vidí za sebou slušně oblečeného mladíka. „Pane, vy mi saháte do kapsy!“ vzkřikla rozechvělá Roubí-

čková, pro niž byla by ztráta 200 Kč znamenala hladové vánoce.

„Vy drzá ženská, co si to opovažujete tvrdit?“ rozčepýřil se mladík a počal se tak rázně ohrazovat proti nařčení, že Roubíčková ztratila svoji jistotu a nechala mladíka odejít. Ale jeden z kolemstojících poradil jí, jen aby šla za ním a dala jej nejbližším strážníkem zjistiť. Poslechla Roubíčková této rady, ale mladík, když viděl, že je následován, dal se u Karlovy ulice na útěk. V tom přistoupil k Roubíčkové jiný mladík a povídá: „Neutíkejte za ním, to není ten mladík, co vám chtěl vzít peníze, pojdte se mnou, já vám ukáži pravého pachatele.“ Ale Roubíčková nedala se obelstít, nýbrž běžela dále za utíkajícím mladíkem, kterého, když byl jednoho chodce porazil, zachytil jiný chodec do náruče a předal policii. Na komisařství, kam byl předveden, znovu protestoval ostře proti nařčení, byl však přes to ponechán ve vazbě, odkud jej pustili teprve 8. ledna, když prokázal, že se bude 10. ledna ženit.

Minulé středy zasedl František Svoboda, 29letý dělník ze Žizkova, před samosoudce vrch. radu Dobromíra Součka, aby se zodpovídal ze zločinu nedokonané krádeže dle §§ 171 a 176 tr. z.

I před soudem výřečně a resolutně prohlašoval, že Roubíčkové do kapsy nesahal. Ale svědkyně vyloučily každou pochybnost a minulost obžalovaného hodně mu přitížila. Byl již pro kapesní krádeže na různých trzích, ve vlačích a ve vozech elektr. dráhy několikrát trestán, jednou dokonce i žalářem dvouletým, a jeho tresty přesahující celkem dobu šesti roků.

Po skončeném líčení byl k návrhu stát. zástupce dra Trosta odsouzen do těžkého žaláře v trvání dvou měsíců, ovšem nepodmínečně.

*

Tohle se tedy stalo před tržnicí Beránkovou. Abychom vyplnili, co jsme slíbili titulkem, musíme vylíčiti i jinou, delikátnější událost, která se stala uvnitř Beránkovy tržnice.

V restaurační kuchyni Beránkovy tržnice zaměstnán byl jako kuchař 26letý Antonín Š., jemuž k ruce jako služebná přidělena byla Julie S. Zalíbila se Toníkovi obratná a hezká Julinka a ani jí nebyl kuchař tak docela protivný. Domluvili se, Toník jednou u plotny prohlásil, že by nebyl proti tomu, vzít si Julču za zákonitou manželku, a když měli první prázdné odpoledne, šli do hotelu „Neptun“, aby tam zpečetili svoji lásku a vzali si zálohu na štěstí, které je v manželství očekává. Tu zálohu vzali si ještě asi třikrát. To už se otvíralo jaro, a když rozkvetl první bez, svěřila se Julie Toníkovi na výletě v Troji, že má tušení, jakoby měl k ní zavítati dlouhonohý pták. Tajemstvím tím nijak Toník nepotěšila. Naopak zmlknul, zvažněl a byl zřejmě mrzut. Druhý den připálil buchtu a na příští schůzce nadhodil Julii, že by bylo nejlépe, kdyby si dala pomoci. Věděl by prý o jednom lékaři, který by zakročil, aby čáp, který nastupoval k ní cestu, vrátil se do svého domova, vida marnost svého poslání.

Ale Julie, která se už těšila nejen na manželství, ale i na mimínko, nechtěla ani slyšeti a prohlásila, že si své dítě nechá a vy-